

Shakespeare despulla la hipocresia de la societat

Â **TEATRE.**Â Aquest cap de setmana, els manresans, van poder gaudir de la segona obra de la temporada del TOC de tardor-hivern del teatre Kursaal. Sota la direcció de David Selvas i Julio Manrique com a protagonista, Selvas s'atreveix amb una obra poc coneguda de Shakespeare: Timó d'Atenes.

Shakespeare va deixar obres imperfectes. Timó d'Atenes divideix l'opinió dels experts, considerant-la una peça menor o una aposta de l'autor per les noves formes. Una obra poc representada que es va estrenar, per primer cop, a l'edició del XI Festival Shakespeare a la Biblioteca de Catalunya, amb un equip de primeres espases de l'escena catalana.

La història del ciutadà Timó d'Atenes se situa en la Grècia actual. O bé a qualsevol país amb plena crisi, on la societat està cada cop més dividida entre una minoria rica i una majoria cada cop més pobre. Timó (Julio Manrique) és ric i generós. És tant generós que ho acabarà perdent tot per regalar-ho als seus suposats amics. Arruïnat es retira a viure a una deixalleria, després de temps d'excessos i superficialitats, abandonat gairebé per tothom. Entre la runa trobarà or i, de nou, tornarà a ser un home com abans: ric. Els amics, llavors, tornaran al seu costat, moment en què Timó aprofitarà per dir el què pensa i sent envers ells.

La posada en escena no deixa de ser un muntatge de caire contemporani. Un sofà negre, una festa desenfrenada de ball, alcohol i drogues. I, evidentment, un micro de cos present. De tant en tant música, molta música que suggereix les atmosferes. Una escenografia que, a la primera part, és d'espai buit. Un espai dominat pel blanc. En canvi, la segona, a vista de l'espectador, el decorat es transforma en un abocador de deixalles.

Foto: La Brutal

Però no recordarem Timó d'Atenes pel decorat, sinó per la magnífica interpretació de Julio Manrique. El guió li depara un paper que li va com anell al dit i juntament amb la resta de protagonistes, quallen una molt bona interpretació, que atansen al públic al realisme de l'obra. Diàlegs que no deixen ningú indiferent i van deixant palès el missatge que el creador de l'obra tenia en ment.

L'única crítica atribuïble, potser seria que, a estones, l'obra esdevé monòtona i fins i tot tediosa per l'espectador. I pot desconnectar per moments de la profunditat que atresoren els diàlegs. Amb tot això, Timó d'Atenes és una experiència que segurament ha estat intensament gaudida per tot l'equip i pel repte que suposa enfrontar-se a una obra com aquesta.

Foto: La Brutal